

Vivian den Hollander

**Spekkie en Sproet
en de dolk
van de sultan**

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Nelson

Waar blijft Nelson toch? denkt Spekkie.

Eigenlijk heet Spekkie Marloes. Maar omdat ze graag spekkies snoept, noemt iedereen haar Spekkie. 'Van spekkies kun je nu eenmaal goed nadenken,' zegt ze altijd. 'En dat is handig voor een speurder zoals ik.'

Ze staat voor het raam van de woonkamer en kijkt de straat in. Waarom is haar neef zo laat? Hij had juist beloofd dat ze samen iets leuks zouden gaan doen. En nu is hij er niet... Wel vreemd eigenlijk. Meestal is Nelson stipt op tijd, zeker nu hij op de politieschool zit. Een agent mag nou eenmaal nooit te laat komen.

Van het wachten krijgt Spekkie behoorlijk trek. Zal ze alvast...?

Ze voelt in haar broekzak. Er zit een zakje in met maar vier spekkies. Meer mocht ze vandaag niet meenemen van haar moeder. Echt flauw, want vier spekkies... Wat heeft ze daar nou aan?

Dan gaat de telefoon. Omdat haar moeder

naar de kapper is, neemt Spekkie zelf op. 'Hallo, met Spekkie.' Ze is verbaasd als ze de stem van Nelson hoort. 'Waar blijf je nou, man? Ik sta al uren op je te wachten!' Maar dan luistert ze verbaasd naar wat haar neef vertelt.

'Wat zeg je? ... Gestolen? ... Waar?'

Ze duwt de telefoon nog strakker tegen haar oor, alsof ze bang is dat ze iets van zijn woorden mist. 'Ja, ik snap het... Van die sultan dus... Inderdaad, heel vreemd!'

Als het gesprek afgelopen is, zet Spekkie de telefoon terug in de houder.

Daarna haalt ze meteen een spekkie uit haar zak. Zo, dat heeft ze wel even nodig. Zeker na wat ze zonet heeft gehoord. Wat zal ze doen? Ze pakt de telefoon en toetst een nummer in. Een nummer dat ze heel goed uit haar hoofd kent. Het nummer van haar beste vriend Sproet.

'Wat is er aan de hand?' vraagt hij als hij even later voor de deur staat. 'Waarom deed je zo opgewonden aan de telefoon? En waarom ben je nog niet op stap met je neef?' Spekkie trekt hem mee naar de woonkamer.

‘Ik zal je zo alles uitleggen. Weet jij trouwens veel van de woestijn?’

‘Nee, niet echt. Behalve dat er heel veel zand ligt en dat er cactussen staan. O, ja. Kamelen lopen er ook. Hoezo?’

‘Omdat wij er misschien heen gaan.’

‘Naar de woestijn?’ Sproet kijkt zijn vriendin verbaasd aan. Hij had van alles verwacht, maar dit niet.

‘Ik bedoel: we gaan naar de Oude Kapel,’ zegt

ze snel. 'Want daar is een tentoonstelling over de woestijn.'

'Wil jij met mij?' Sproet kijkt nu nog verbaasder. 'Je zou toch met je neef iets leuks gaan doen?'

'Dat doe ik een andere keer,' zegt Spekkie.

'Nelson moet onverwachts werken. En weet je waar? In de Oude Kapel.'

'Hm, wat gek. Je neef werkte toch bij de politie?'

'Klopt,' zegt Spekkie. 'En daar werkt hij nog steeds. Maar... er is iets gestolen op die tentoonstelling. En daarom is hij erheen.'

'Ha, ha! Ik snap het al. Er is zeker een dure cactus weg!' Sproet moet erg lachen om zijn eigen grapje. Hij ziet het al voor zich: een dief die een cactus pikt. En dan, met twee handen

vol stekels, razendsnel het gebouw uit rent...
'Was het maar een cactus,' zegt Spekkie. 'Nelson vertelde zonet aan de telefoon dat er iets heel duurs is verdwenen.'

'Wat dan?' Sproet wordt nu toch wel nieuwsgierig.

'Een heel bijzondere edelsteen,' vertelt Spekkie zacht. 'Uit de dolk van de sultan.'
'De sultan? Woont die ook in de woestijn?'
'Hij is daar een soort koning,' legt Spekkie uit. 'En hij heeft een paar heel kostbare dolken. Een ervan is op de tentoonstelling te zien. En daaruit is nu die edelsteen verdwenen. Dus daarom...'

'...wil jij naar de Oude Kapel,' vult Sproet aan. Spekkie knikt. 'Om Nelson een handje te helpen. Jij gaat toch wel mee? Want alleen lijkt het me daar veel te saai.'